inget deels af selve Loven af 23de Januar 1862 og deels af andre Bestemmelser, som laae udenfor Stutteribestyrelsens Omraade, og som den ikke saae sig istand til at forandre; det beder jeg altsaa fastholdt, at fra 1862 og indtil nu har der været Fremgang, skjøndt Vilkaarene ikke have været saa heldige, som de kunde have været, og som jeg meget kunde ønske, at den lovgivende Magt vilde bidrage til at gjøre dem. Der er kun eet Synspunkt, hvorfra jeg, skjøndt nødig, ikke kan Andet end gaae ind paa Tanken om Ophævelsen af Frederiksborg Stutteri; det er, naar man med stor Styrke vil gjøre gjældende, at vi nu ere saa reducerede, at vi ikke have Raad til at anvende de dog forholdsviis mindre Summer for at fremhjælpe en saa vigtig Green af Landets Industri. Fra dette reent oeconomiske Synspunkt betragtet, kan Enhver nok saa varm Ven af Frederiksborg Stutteri kun beklage, at Hensynet dertil kan medføre Stutteriets Nedlæggelse. Det forekommer imidlertid mig, at samtlige Angreb, som i en lang Række af Aar have været rettede mod Frederiksborg Stutteri, bestandig ere gaaede ud paa, at det ikke fyldestgjorde sin Opgave, at det med andre Ord var slet og som slet maatte ophæves. Jeg er ikke gaaet saa vidt i Indrømmelser, at jeg har sagt, at det var slet; jeg har sagt, at det var mindre godt. Det har ikke fyldestgjort et Stamstutteries Opgave, men det har heller ikke kunnet gjøre det i den Tid, som har været givet det. Men, selv om jeg vilde gaae saa vidt at indrømme, at Tilstanden er slet, vilde dette for mig ikke være nogen Grund til at ophæve Institutet, men kun til at søge det forbedret. Jeg har ved denne Sags Behandling i det andet Thing flere Gange havt Leilighed til at omtale den samme Anskuelse; jeg kan hertil kun endnu tilføie, at det forekommer mig i det høieste Grad besynderligt, at Frederiksborg Stamstutteri, umiddelbart efterat dets Forhold er ordnet ved Lov, gjøres til Gjenstand for saa heftige Angreb som de, der have fundet Sted, og at der gjøres Fordring paa Nedlæggelsen af et Statsinstitut, omtrent Aaret efterat det er bleven reconstrueret ved en Lov, vedtagen af den lovgivende Forsamling og stadfæstet af Kongen.

Jensen: Jeg er enig med den høitagtede Indenrigsminister i, at det Hensyn, man har søgt at gjøre gjældende mod Bibeholdelsen af Stamstutteriet, nemlig, at man ikke har Raad til at vedligeholde det, ikke bør være Hovedsagen; det er idetmindste ikke Hovedsagen for mig. Jeg har derimod, ved at sætte mig ind i Sagen, gjort mig et andet Spørgsmaal, og det er netop dette: Kan man ikke ansee de private Hesteopdrættere for saa oplyste og indsigtsfulde, at de ville sørge for at faae den bedst mulige Race indbragt i Landet, for derved at indvinde det meest Mulige ved Opdrættelsen? Og dette Spørgsmaal troer jeg nok, man kan besvare bekræftende. Trindt om i Landet seer man, at Selskaber danne sig til Opkjøb af temmelig kostbare Hingste, der bære ikke saa lidt bedre Frugter for de private Opdrættere, end det frederiksborgske Stamstutteri har baaret, og det er jo derpaa, det kommer an. Det kommer jo ikke an paa at vedligeholde et Statsinstitut for Staten som saadant, men det kommer an paa at gavne Landet, som den ærede Indenrigsminister meget rigtigt udtalte, og som jeg er vis paa, at han ogsaa af yderste Evne vil bidrage til. Naar det nu imidlertid viser sig, at Hingste, kjøbte til 3 à 4000 Rd. af private Selskaber og udstationerede paa Landet, bære overordentlig gode Renter, foruden at de meget forbedre Hesteavlen i disse Egne, saa synes jeg, at man herefter kan opgive Stamstutteriet som Statsinstitut og overlade Sagen til Private. Hvis derimod Staten vilde fremhjælpe den private Hesteopdrætning paa anden Maade, saa troer jeg, at det navnlig kunde skee ved saa hurtigt som muligt at sørge for Communicationsmidler, der kunne bringe Hesteopdrætningens Producter noget nærmere til de større Forbrugsmarkeder, England og Hamborg, navnlig ved at faae en Jernbane paalangs gjennem Vyllaid, hvorved Vendsyssel vilde komme meget nærmere til disse Marketer. Det er Noget, der meget nedsætter Prisen paa Heste, at de skulle transporteres saa langt for at komme til de større Marketer. Jeg agter, som sagt, at stemme for Lovudkastet, men ikke af den Grund, at man ikke skulde have Raad til endnu i nogle Aar at bevilge Penge til Stamstutteriet, naar man var vis paa, at det kunde ud-